

EMLÉKÜL

Haas Marcsa

kisasszonynak.

NYIREGYHÁZI IZR. NŐEGYLET.

1904 január 16.

1904. JANUÁR HÓ 16.

A NYIREGYHÁZI IZR. ♣ ♣ ♣

♣ ♣ JÓTÉKONY NŐEGYLET

1904. JANUÁR 16-ÁN

A »KORONA« SZÁLLÓ DISZTERMÉBEN
RENDEZETT

ESTÉLYÉNEK

MŰSORA:

- ~~~~~
- I. PROLOG. Irta: Farkas Imre.
Előadja: HALASI MARGIT k. a.
- II. ÉLŐ BOKRÉTA:
- FLÓRA. Irta: Giuseppe.
Előadja: GROÁK ÓDÖNNÉ urnő.
- RÓZSA. Irta: Giuseppe.
Előadja: HAAS MARCSA k. a.
- PIROS SZEGFÜ. Irta: Pavlovits Sándor.
Előadja: KUBASSY BERTA k. a.
- SZÁZSZORSZÉP. Irta: Szi — Szi.
Előadja: SCHYARCZ MARGIT k. a.
- ORGONA. Irta és előadja: BLEUER LILLY k. a.
- FEHÉR ÁKÁ CZ. Irta: Bleuer Böske.
Előadja: BLEUER ETELKA k. a.
- MARGERIT. Irta: dr. Szabó László.
Előadja: JUHÁSZ ADÉL k. a.
- CHRYSANTEMUM. Irta: Páfrány.
Előadja: KERTÉSZ JANKA k. a.
- III. COUPLÉK. Éneklő: GANSEL JÓZSEFNÉ urnő.
Zongorán kíséri FERENCZI JÓZSEF úr.
- IV. TEREFERE. Tréfás dialog. Irta: * * *
Előadják: DR. ZINNER JENŐNÉ urnő
és HEUMANN KÁROLY úr.
- V. TÁNCZ. Salon Cake Walke.
Előadják: SZAMUELY ILKA k. a.
és VÉCSEY TAMÁS úr.

Flóra.

Irta:

GIUSEPPE.

Előadja:

GROÁK ÖDÖNNÉ úrnő.

Mikor a boldog régi korban,
Melyről önök csak sejtenek,
Madár dalolt minden bokorban,
És nőimádók voltak sorban
A földön járó istenek;
Mikor virág volt mind az asszony,
S mosolygó bimbó mind a lány,
Mikor volt férfi, hogy szakasszon,
Sok vőlegény és sok menyasszony,
Nem mint manap, csak úgy . . . talán;
Mikor még kedves volt az élet,
A jókedv jókedv, semmi más,
S a vén föld minden gyermekének
Aján örömdal volt az ének,
Nem számítás, nem ámitás:
Egyszóval még az én időmben,
Mely oly bohó, édes vala,
Vággyal, reménnyel telve bőven,
Igy zenge minden esztendőben
Hozzám a szúzek kardala:

Ó Flóra, Flóra!
Váltsad valóra
Leányaidnak
Szép álmait;
Szavadra éden
Mosolyg a réten,
S szívünknek is száz
Virága nyit.

Ó Flóra, Flóra!
Imádkozóra
Nyílik meg ajkunk:
Jövel, jövel!
Oly szép az élet:
Ujjong a lélek
Édes jövendő
Sejtelmivel.

Ó Flóra, Flóra!
A boldog óra
Hozzon miránk is
Áldott tavaszt,
Szépek lehessünk,
Híven szeressünk,
Ki hú a síríg,
Megáldod azt!

Nos úgy-e szép volt, úgy-e tetszik?
 Ártatlan, tiszta, mint a hó;
 A lélek szinte fölmelegszik,
 Önzés, gond messze elmenekszik —
 Hozzájok és hozzám való.
 A szende, szűzi lányimának
 Mindenkor foganatja van,
 Kivált ha szép legényt kívánnak . . .
 Engem is hívtak Flórikának,
 Ah, én is voltam gondtalan!
 Volt bennem is szív, mint ma is van,
 S ha nem lesz, ne éljek tovább,
 Volt kedvem is rá, hogy kinyissam,
 És van ma is, bár híja is van —
 Így biztatám a szűzek táborát:

Jól van, édes lányaim!	Jól van, édes lányaim!
Szíveteknek vágyain	Szép tavasz virányain
Nincsen semmi szégyen,	Teljesül az álom:
Légyen az bár millió . . .	Kaptok újra szép ruhát:
Aki kedves, aki jó,	Rózsarcot, hattyu-vállt,
Semmitől ne féljen!	Híre messze szálljon!

Jól van, édes lányaim!
 Szent imátok szárnyain
 Áldás lesz az ének;
 A virág legyen virág,
 Hadd csodálja a világ . . .
 Éljen hát az élet!

Igy volt; virult, társult az élet,
 S belőle új élet fakadt . . .
 Ma, úgy-e mindez semmivé lett,
 Az emberekbe már a lélek
 Csak hálni jár, azt sem sokat . . .
 A lány nem férjhez menni készül,
 Nem cél a férj, eszköz csupán,
 Kinek szívéen gonosz lidérc ül, —
 Csak udvarolni tud merészül,
 S csak futkos a szoknyák után . . .

S mégis ma, napján Karneválnak,
 Kihez közöm édes-kevés,
 Frakkos urak hintóba szállnak,
 Sans gène csak úgy előmbe állnak,
 Szemembe néznek mélyen, és — —
 — És — tudj' az ég, elég a hozzá,
 Hol egyik, hol másik beszélt,
 Nem térdelvén, nem imádkozván,
 Engem szinte zavarba hozván
 Folyt ajkaikról ily beszéd:

Prológus.

Irta:

FARKAS IMRE.

Előadja:

HALASI MARGIT k. a.

Én az örök vidám Pierette
 Im most a prologus vagyok.
 Szívembe vágyak, álmok tervek,
 S agyamban gondok, haj, nagyok.
 Feladatom nehéz . . . S az éppen
 Mitől szívem remegve félt:
 Rimes sorokban bevezetni
 Ezt a mai szép ünnepélyt.

Mit mondjak? A szegény Pierette
 Önök előtt reszketve áll.
 Dicsérjem tán a fényes estét?
 — Oh ez most ide nem talál!
 Mondjak talán a publikumnak
 Bókokat, szépet, csillogót?
 Az őszinte, bohó Pierette
 Ajkára nem illik a bók

Pajtásaim mind cserbe hagytak
 Hasztalan kértem Harlequint.
 Adjon tanácsot . . . messze elfut
 S bután kacagva rám tekint
 Pierrot sem tud semmi ujat
 — Oh jó kedvem borusra vált.
 S fölkerestem bársonyos trónján
 Az épp pezsgőző Karnevált.

Felség — könyörgék — adj tanácsot,
 Valami szépet és nagyot!
 Mit mondjak én a publikumnak?
 Mert a prologus én vagyok.
 S ő felsége a gyöngyöző bort
 Kacagva köszöntötte rám,
 Csak ennyit mondj: mulassatok jól
 Ezen a kedves éjszakán . . . !

A nagy király tanácsa bölcs volt
És én bizony megfogadom.
Más kivánságnak helye úgy sincs
E vidám tarka színpadon,
Hisz eleget törjük fejünket
A valóság nagy színpadán,
Hát — legalább — mulassatok jól
Ezen a kedves éjszakán.

Nagyságos istenasszony,
Csókoljuk kis kezét,
Elvette úgyis régen
Mindnyájunk kis eszét,
Igy hát ne is csodálja,
Hogy újra itt vagyunk,
S virágért, meg virágért
Eseng szívünk, agyunk.

Nagyságos istenasszony,
Az Isten áldja meg,
Övét bőségszarvának
Egy percre oldja meg,
És fűzze kis csokorba
Legszebb leányait,
Kertjének édes-kedves,
Bájos virágait.

Nagyságos istenasszony,
Mi hálásak leszünk,
Ha már elvette úgyis
Kevéske kis eszünk:
Kegyelmes udvarához
Tartozva szívesen,
Fogyatkozása — táncban
Nem lesz egy percre sem! . . .

Gondolkozóba estem: hajdan
A lányok várták jöttömet
Szerelemi vágyban, halk sóhajban,
S ma már a férfi vón e bajban,
Vagy egyre-másra mind . . . öreg?!
Tűkörbe néztem: édes Flóra,
A munka légyen bármi nagy,
Ők vágnak a találkozóra,
S tiéd a perc, tiéd az óra —
Mostan mutasd meg hát, ki vagy!
Ha téged is elnyelne — szemmel
E frakkos, fess fiúserreg,
Kezelve bő szakértelemmel
Mindenre kész az ifju ember,
Hatalmadat hát értse meg!

Ifju barátim!
Rajta tehát,
Vigan igyunk egy
Csésze teát.
Felkoszorúzom
Lányaimat,
Hátha betöltik
Vágyaimat?!

Ifju leányim!
Rajta tehát,
Sorba mutassa
Mind be magát.
Hadd legyen a lány
Mind eladó,
Csókot ígérő,
Üdvöt adó!

Ám, ha ma télen
Kell a virág:
Hadd melegítse
Mennyei láng . . .
És az a láng bár
Kívülök ég,
Hadd legyen ott is
Mind az övék!

Üdvre sovárgó
Férfi-világ:
Itt van a vásár,
Itt a virág!
És aki rendjén
Tépni kíván:
Nézd meg az anyját,
Olyan a lány!

Jönnék tüstént a szép virágok,
 Ily ritka termés rég esett,
 Ámbár talán köntöst reájok
 Többet szabtam, mint volna rá ok,
 Így vélik a szerelmesek.
 De engem senki meg ne rójjon
 E nagy túlterhelés miatt,
 Prüdériától Isten óvjon,
 Hisz gyakran ez az áruló nyom —
 De így kívánja a — divat!
 S mivel divatba jött manapság,
 Hogy újat óhajt férfi, nő,
 Újat, mi nélkül nincs mulatság,
 S csecsebecsére szórja tapsát —
 Legyen hát, mondám, üsse kő!
 Nekem könnyű e kötelesség,
 S tudom, hogy bókot is kapok;
 Most hát csak válogatni tessék,
 Kezdődjék számos ismeretség,
 S aztán hívassuk a . . . papot!

Rózsa.

Írta:

GIUSEPPE.

Előadja:

HAAS MARCSA. k. a.

Ingó-bingó rózsabimbó
 Nem vadrózsát, teli rózsát
 Bazsarózsa, tubarózsa —
 Ha akarom, pillangó a
 Vagyok én,
 Adok én,
 Semmi sem,
 Kedvesem.

Fent csapongó kis pillangó
 Hasztalanul hívja ezer
 Mégis jobban szeretem a
 Jobban tudja becsülni a
 Reám száll,
 Virágszál;
 Méhecskét;
 Mézecske!

Piros pünkösdi hajnalára
 Szépségemért irigyelnek
 Hanem aztán van fegyverem
 Rózsa körül mindig akad
 Születtem,
 Szünetlen;
 Nékem is:
 Tüske is!

Nem is nagyon ajánlom, hogy
 Ha akarom, könnyen adok
 Kivétel is lehet ám a
 Bennem sincsen mindig ilyen
 Sértsenek:
 Mély sebet . . .
 Nap alatt,
 Akarat . . .

Csöndes éjjel kicsi kertünk
 Álmodozva könnycseppet is
 Édes vágyak tartják fogva
 Édes bánat fakasztja a

Rejteken
 Ejtek én,
 Lelkemet,
 Gyöngyszemet.

Hej! ha egyszer szép napomra
 Lecsókolja szememről a
 Csipkés vállú két karomat
 S legboldogabb én leszek a

Virradok:
 Harmatot,
 Kitárom,
 Világon!

Piros szegfű.

Írta:

PAVLOVITS SÁNDOR.

Előadja:

KUBASSY BERTA. k. a.

Perzselő tüzet hint
 Napisten a tájra
 Lobot vet a szív is . . .
 Vágy támad utána.

Napisten csókjától
 Pirosak az ajkak,
 Csacsogó ajkak
 Csaknem kicsattannak . .

Történt, hogy egy legény lány szemébe nézett
 S egyszerre a legényt elfogta igézet,
 A szívéhez kapott, — nem-é bűvös álom . . . ?
 Szólj! . . szeretsz-e engem édes rózsaszálom? . . .
 Irult-pirult a lány, elakadt a szava
 Biborrrá változott orcájának hava
 . . . Te balga mesélő tovább miért fűzöd? . .
 . . . Piros dolmányába piros szegfüt tűzött
 S a piros szegfűvel leány a legénynek
 Odaadta szívét vége a mesének

A hol néma az ajk,
 Beszél a virág:
 Ha piros szegfüt kapsz
 Tiéd a világ!

Százsorszép.

Irta:

Szi — Szi.

Előadja:

SGHWARCZ MARGIT k. a.

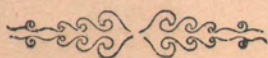

Ha közelg a hajnal
Rózsaszínű szárnyon,
Örvendve nyitom ki
Mosolygó szemem
És körül nézek az
Ébredő világon,
Harmatos mezőkön,
Derülő egen.

A botanikában
Azt tanítják bölcsen,
Hogy esős időben
Szomorú vagyok.
Meglésték már azt is,
Hogy nem nézek föl sem,
Ha este az egen
Nap már nem ragyog.

Ez igaz, mert nékem
A fény a világom;
Mindenütt — mindig a
Szépet keresem.
Derűre, kacajra,
Vigasságra vágyom,
A szomorúságot
Soh' se szeretem.

Jegyezzék hát jól meg
Hölgyek uraságok,
Hogy ezen az estén
Vígak legyenek;
Mert ha valahol egy
Komor arcot látok,
Azonnal és nagyon
Szomorú leszek.

Orgona virág.

Irta

és előadja:

BLEUER LILI k. a.

Az orgona szerény virága
Im megjelent hívó szavára.
Körültekint . . . s im itt találja
Magát egy fényes társaságba.

S hölgyek lorgonnal, — urak cvikkerrel
Mind őt nézik bíráló szemmel.
S ez mert ilyet még sohse látott,
Zavarja orgonavirágot.

Hol nem ily nagyok az igények,
Kis kertjében, — ott jó az élet!
Bocsásd haza régi honába,
Ott boldog orgona virága.

Fehér ákác.

Irta:

BLEUER BÖSKE.

Előadja:

BLEUER ETELKA. k. a.

Bús poéták dali rólam nem írnak,
Országútak mentén elvonulva nyilnak
Illatos virági a fehér ákácznak,
Megpihenni rája kósza méhek szállnak.

Elvonulva óh mi távol
Élek e zajos nagy világtól.
S im: pillangó jó, gyors futár:
«Flóra istenasszony vár»
Jőjjenek el — mond — parancsszavára,
A nőegyleti mulatságra:
Ott lesz sok kedves rokonom,
«Rózsa», «Orgona», «Liliom».
A jótékonyság szent nevébe
Mennek el az ünnepélyre . . .

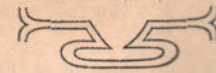
Eljöttem én is itt vagyok
Köröttem minden ragyog.
Óh, én szegény, kicsiny virág,
Hogy elbódít ez új világ . . . !

Mintha csillogó hó helyett,
Harmat csókdosná kelyhemet,
Mintha az édes lány zene,
Pacsirtaszóval vón tele
De ah! a szép álomnak vége!
Vissza kell térni az út szélére,
S a hó fehér leple alatt,
Megálmodni egy új tavaszt,
Álmodni dalról, ifjuságról,
Egy bűvös, szép feltámadásról.

Flóra.

A lelkeim hogy kandikálnak,
Mily izgatottak, ah nagyon . . .
Engem is hívták Flórikának,
De szóltak is ám a . . . mamának,
A végső szót hát nem hagyom!

Kuplék.

Énekli:

GANSL JÓZSEFNÉ úrnő.

Zongorán kíséri:

FERENCZI JÓZSEF úr.

Margerit.

Irta:

Dr. SZABÓ LÁSZLÓ.

Előadja:

JUHÁSZ ADÉL k. a.

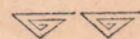
Szívemben ah! édes kíváncsiság.
Vajh jön-e tőled rá Margerit virág!
Jön-e felelet?
Óh! adj reá egy titkos választ,
Mely reám poklot, vagy üdvöt áraszt:
Mondd: «Szeret» — «Nem szeret»?

Óh! légy kegyes: hived szorongva kér:
— Kis szerencsekerék e szíromtányér,
Min sorsom eldől:
Ah, mily gyönyör, mily boldogság lenne,
Ha utolsó szírmód ekként felelne:
«Szeret szívből.»

A férfi szívről száll ezernyi szó:
«Változó» «hideg» «csalfa» «számító»,
— De «Ő» nem lehet. —
Ugy-e, nem mondasz te se rá ilyet,
Könyörtelen szót, csúf ítéletet:
Hogy csak «színből» szeret! . . .

Úgy . . úgy . . . emelj, biztass, kedves Margerit,
Szavadból szívem, lásd, erőt merit,
S milyen jól esik,
Milyen jól esik a csüggedt szívünek,
Ha elmondod «Őt» igaznak hűnek,
S hogy «szeret egy kicsit.»

De ne csak kicsit, . . . Óh mond hogy forrón,
Mond hogy szertelen! . nagyon! lángolón!
Mondd, hogy «igazán» . . .
Ugy vagy te kedves, bájos, szép virág,
Ha válaszod, mit szírmód titkon ád,
Édes igazán! . . .

Chrysanthemum.

Irta :

PÁFRÁNY.

Előadja :

KERTÉSZ JANKA k. a.

A krizánt virág az nagy familia,
Van rózsaszín, sárga, fehér és lila.
Egyik ici-pici — más meg óriás:
Az alakja, színe, újra-ujra más.

Olyanok a nők is, — mint ez a virág,
Barna, szőke, vörös, kedves sokaság;
Egyik jégesap . . . másik . . . ? csupa hódítás ! . . .
A testük a lelkük újra-ujra más.

A krizánt az nemes, jó familia,
Hú szívű, kitartó legkisebb fia,
Ha körül az ős már mindent learat,
A krizánt halálig a helyén marad.

Olyanok a nők is, mint ez a virág,
Mert a női lélek bűbájos világ.
Védőd, jó angyalod, ha mindenki bánt,
Egy szőke, vagy barna hűségese krizánt.

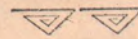

Terefere.

Tréfás dialóg.

Irta :

* * *

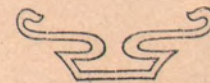

SZEMÉLYEK:

Úrnő Dr. Zinner Jenőné úrnő.
Lord Litte Gygant Heumann Károly úr.

Idő: Jelenkor.

Színhely: Dr. Zinner Jenőné lakása.

Táncz.

Lejtik:

SZAMUELY ILKA k. a.

és

VÉCSEY TAMÁS úr.

NYOMATOTT
JÓBA ELEK KÖNYV-
NYOMDÁJÁBAN
NYIREGyházán,
1904.